

VLADIMIR HABJAN

Tipanje v neznanim

PLANINSKA
ZVEZA
SLOVENIJE
ALPINE
ASSOCIATION
OF SLOVENIA

KAZALO

9	ISKANJE PRVOBITNOSTI IN SAMOTE
11	AVTOBUSNI IZLET
21	ZIMSKA BREZPOTJA NAJLJUBŠE GORE
29	PLAVI PONEDELJEK V NEDELJO
37	NEPREKOSLJIVA NEBEŠKA ŽAGA
45	LEPOTICA V SENCI PRVAKA
51	MED NASRŠENIMI STOLPI
59	TIPANJE V NEZNANEM
67	ČUDOVITI SVET KARNIJSKE DIVJINE
83	ŠTIRJE TRITISOČAKI V ŠESTIH DNEH
101	DRAMA V ZWELFERJU
111	PRETRESLJIVA, SKORAJ SUROVA LEPOTA
119	SKALNI OSAMELEC S SNEŽNIM JEZIKOM
123	PO SLEDEH RUMENIH OZNAK
131	V OSRČJU ŠTIRITISOČAKOV
141	PRVAK PRVAKOV
157	GORE PO JAPONSKO
171	O HABJANOVEM TIPANJU

AVTOBUSNI IZLET

Namenila sva se v jugovzhodno steno Planjave. Pred leti sva tam plezala smer Grapa ob steni. Zdaj sva se odločila za sosednjo smer, ki ob votlini zavije desno in ne levo, kot sva šla za Grapo. Tam gre smer Varianta Križaj-Rupar, IV/II–III, 350 m, od steze do vrha 580 m, dostop II–III, 230 m, 3 h, kot piše v vodniku. Veliko podatkov, dejstvo pa je, da je smer dolga skoraj šeststo metrov. Za jesensko smer kar zalogaj, saj je dan kratek in moraš biti hiter. Namero sem omenil kolegici Saši z alpinističnega odseka Kamnik, ona je povedala Ivanu, on naprej Nejcu ... In v nedeljo zjutraj se nas je kar osem nabralo na izhodišču na Jermanci, kjer je konec gozdne ceste iz Kamniške Bistrice. Poleg naju z ženo Ireno še Saša, Nejc, Uroš, Katja, Ivan in Lado. Cela klapa.

Pa saj so hribi namenjeni tudi druženju, kajne?

»Kam gremo?« sem vprašal na izhodišču za smer Križaj-Rupar. »Možnosti je več. Lahko greste eni tudi v jugovzhodno steno. Tam je cel kup smeri.«

Kaj bi komplicirali, Križaj-Rupar, gremo skupaj naprej, je bil odgovor večine.

»Aja? Da ne bo preveč gneče v eni smeri. Sem pa mislil, da se bomo porazdelili ...«

Mah, ne, gremo vsi skupaj. Ja, tudi prav. Če sem še med hojo domneval, da se bomo porazdelili v več navezah po različnih smereh, so se na izhodišču do smeri Varianta Križaj-Rupar vsi odločili za zadnjo. Malo sem bil presenečen, a nisem imel nič proti. Saj ni druge dileme kot problem varnosti: ob več plezalcih v smeri je več možnosti, da prileti kak kamen.

Pa gremo!

Na poti, ki vodi v Repov kot, smo se tik za gozdno mejo ob plitvi grapi opremili. Fantje so nosili vrvi, teh smo imeli več, vsak pa ima itak vedno svojo tehnično opremo. Skozi gosto ruševje smo se prebili na začetek ozke grape, skorajda soteske. Sprva je bila skala še razčlenjena, potem pa je postala nemarno gladka. Vsi smo se zagnali, se prehitevali in se opozarjali na sitna mesta.

»Povejte, če je treba koga pozihрати,« pravi Nejc.

V izteku žleba, ko se obrne v desno, je krušljiv in strm del.

»Kar vrzi mi vrv, mu pravim, »s tem težkim ruzakom bom tako bolj varen,« dodam. In že poleti navzdol en krak vrvi. Saj potrebujem le malo sigurnosti. S težkim nahrbtnikom nimam pravega ravnotežja. Iz grape splezamo na melišča pod stenami. Pred nami je strm prag z gladkimi ploščami, ob katerih je ruševje. Tudi tu se kratek del varujemo, ne vsi, le nekateri. Plezamo skoraj vzporedno, vmes teče pogovor o raznih rečeh.

Katja, kakšna je bila sezona na Razor planini, nas zanima.

»Ah, tako kot vedno, polno ljudi in veliko dela. Prav nič nisem imela možnosti hoditi v hribe. Saj res rada delam kot kuharica v koči, a kaj ko sem potem prikrajšana za hribe. Vsa sezona mi gre po gobe. Potem pa takole na koncu sezone lovim ture,« žalostno odvrne Katja. Nekaj časa človek že potrpi, potem se pa tudi tega naveliča, čeprav ima delo rad, komentiramo.

Bližamo se votlini, kjer sva z Ireno že enkrat bila. Teren je strm, a ga za zdaj še obvladujemo. S tem mislim, da ne plezamo v navezah. Na grušču je treba biti pazljiv, da ne sprožimo kakega kamenja, vmes se vlečemo za veje ruševja. Kar razganja nas, razpoloženje je na višku. Poznamo se že dolgo, na mnogih turah smo bili skupaj, tudi na zahtevnejših in v stenah. Čutimo povezanost, predvsem pa skrb drug za drugega. To je res dober občutek.

»Pri tej votlini sva midva že bila,« povem, ko stojimo pod njo. »Tule levo gor sva potem zavila. Kar strmo je, više pa prideš pod greben na levi. To je smer Grapa pod steno. Ni težka, le skok do grebena je štiri plus. Tisto je kar težko. Prva sta jo preplezala Janez in Vanda Šušteršič,« se oglasim. Janez je dolgoletni gorski reševalec kamniške GRS. Z njim in Vando smo se že večkrat srečali na raznih krajih v Alpah.

»Mi gremo pa zdaj desno,« pravi Lado in se požene čez strmi skok.

»Ali se ne bi tule navezali?« vpraša Uroš.

Pa se dajmo, se vsi strinjamo, ko gledamo strmino nad sabo.

Iz nahrbtnikov romajo vrvi, vse so 60-metrške. Porazdelimo se po navezah. V eni trije, v drugi trije, v tretji dva. Kakor kdo pač kje stoji. Nič ne kompliciramo. Fantje potegnejo raztežaj. Lado, ki je prvi, poroča, kakšen je teren spredaj. Lepo poplezavanje je tole, si mislim, ko iščem oprimke in stope. Za oktober je neverjetno toplo. Vedno bolj mi je všeč, da se nismo ločili, ampak da smo ostali skupaj. Tako je bolj zabavno. Neka posebna izkušnja, ko nas je toliko v smeri.

Plezamo čez gladke plošče, ki jih prekinjajo šopi jesenskih ostrih trav in redki macesni. Nismo še v pravi steni. Nad nami so sami previsi. Torej stena. Hitro se ji približujemo.

Nad skokom se izoblikuje široka nagnjena gredina, ki postaja vse ožja. Vrvi

